Ч. 131 Второк 14 (26) червня 1894. Рік IV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в Адміністрациї „Ґазети Львівскої“ і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр

Чи не можна без крутанини?

I.

Розуміємо суперечку, коли она єсть предметова, т. є. коли ходить о саму річ. Прецї не всї люди можуть у всім бути однакових гадок: один каже так, другий каже инакше; сей каже, що так було би добре, другому здає ся, що на єго лад було би лїпше. Коли люди в той спосіб спокійно і до річи вискажуть свої гадки, то зможуть зрозуміти ся і порозуміти ся, а з того може вийти розумна і хосенна робота; але сварити ся лиш на пустий вітер, або ще перекручувати то, що хтось скаже та підсувати єму то, чого не було, то — з легенька сказавши — і не яло ся і не принесе ніякого хісна, хиба лиш, колиб і другий хотїв так само поступати, викличе сварку і колотнечу без потреби.

Отсе мусимо сказати „Дїлу“ на єго полєміку з „Народною Часописию“ про гадки висказані в статї під заголовком: „Щоби лише не було охвату“. Наші читателї могли вже зрозуміти, о що нам ходило, а нам видить ся, що кождий, хто добре розважить, хто розгляне ся докладно в нашій народній роботї взагалї, той признасть нам рацию, той певно не добачить в наших гадках того, що увидїло „Дїло“ очима якоїсь дивної пристрасти партийної. О що-ж нам ходило в згаданій статї? О нїчо більше, як лиш о то, щоби насамперед показати, як то у нас робить ся все без ладу, без всякого добре обдуманого пляну, без всякої провідної гадки і все лиш случайно та прихапцем. Знайде ся хтось, що піддасть якусь щасливу гадку та ще й сам приложить рук до неї, то і робить ся щось — розуміє ся коли случайно не знайдесь знов якийсь єго противник, котрий кликне на трівогу і стане доказувати, що то небезпечно; коли-ж нема такого, що піддав би яку щасливу гадку, то й нїчого не робить ся. А що то значить? То значить, що серед нашої суспільности, поминувши вже всякі партиї політичні, нема не то вже нїякої орґанїчної звязи, але нема навіть провідних гадок; ми стоїмо не цїлостию народного орґанїзму, але одиницями. Коли нема кількох виднїйших та дїяльнїйших одиниць, то нема у нас і роботи, а коли ті одиниці поперечать ся та посварять ся з собою, то за ними зараз і всї перечать ся та сварять ся.

Маючи отсе на оцї, старали ся ми показати в згаданій статї, що треба раз вести всяку роботу народну якось розумно з певним, добре обдуманим пляном та ставити собі ясно цїль перед очи, до котрої маємо стреміти, а коли в чім, то як-раз в роботї економічній нам того найбільше потреба, бо тут брак пляну, брак якоїсь провідної гадки може навіть там пошкодити, де дїло само в собі як найлїпше. Щоби дати примір на то, згадаємо лиш про звістну у нас загально історию „Общ. рільн. кред. Заведения“. На наш погляд повинна би у нас іти наперед робота економічна, а за нею взглядно попри ню робота політична. Але й в роботї економічній повинна би бути якась система, значить ся, треба насамперед старати ся о то, щоби зробити собі підставу до кредиту, а відтак старати ся і о кредит. В сїм напрямі повинні ми були вже давно робити, а не сидїти з заложеними руками та стогнати і нарікати на недолю або сварити ся між собою. Нинї, правда, видимо, що то зле було і беремось то зле направляти, але й знову не так, як би по нашій думцї лїпше було. Не звертаємо зовсїм уваги на продукцию, лиш відразу стараємось о кредит для неї. Кредит не злий і потрібний, але продукция ще потрібнїйша. Беручись до одного не треба спускати з ока і другого. Чи се злї були гадки, які ми висказали в згаданій статї, нехай читателї самі осудять.

Тимчасом „Дїло“ замість виказати нам хибність, або, нехай вже — шкідливість наших поглядів накипулось на нас і підсуває нам гадки, о яких нам навіть не снило ся і яких нїякий честний чоловік не важив би ся висказувати. „Дїло“ зачинає свою полєміку від того, що каже: „Народ. Часопись“ промавляє до Русинів дуже щиро — так щиро, як той вовк в овечій шкірі“. — Чи то дійстно так, як каже „Дїло“, нехай осудять наші читателї самі — на се ми не маємо для „Дїла“ нїякої відповіди.

Дальше наводить „Дїло“ довшими уступами наші гадки із згаданої статї, пропускаючи очевидно то, що для него недогідне, а що могло би показати наші гадки в иншім сьвітлї і каже так: „Бачим, в як красну і гладку форму прибрала „Народна Часопись“ свою щиру осторогу Русинам, щоби они не зачинали від товариств кредитових — т. є. щоби не робили конкуренциї товариствам кредитовим польским!“

На се скажемо „Дїлу“, що оно пустило ся на крутанину, котра анї єму анї Русинам не поможе а „Народній Часописи“ не зашкодить. Насамперед неправдою єсть, мов би „Народна Часопись“ остерігала Русинів, щоби они не зачинали від закладаня товариств кредитових. Така осторога не здалась би хоч би вже

З КРАЮ ФАРАОНІВ.

Культурно-етноґрафічні образки з нинїшного і стародавного Єгипту.

(Після: Г. Бруґша, Ґ. Рольфса, Т. Наймана і др.)

II.

З Суеса зелїзницею до Каїра. — Ваді Туміллят і давний Ґосен. — Тель-ель-Кебір. — Саґазик і стародавний Бубастіс. Загальний погляд на нинїшний Єгипет. — Дещо з найновійшої істориї Єгипту.

(Дальше*).

В нинїшну пору, коли в Єгиптї сходять ся інтереси мало що не всїх більших держав европейских, коли подїї в Африцї висувають чим раз більше наперед т. зв. єгипетске питанє, звязане майже нерозділно з миром в Европі, буде, думаємо, не від річи заглянути трохи глубше в найновійшу історию сего краю. Але сей період єгипетскої історнї був би мало врозумілий без знаня хоч би найважнїйших подій історичних з часів, котрі до послїдка затерли в нїм слїди давного краю фараонів і поставили основи до теперішного єго стану.

Наслїдниками римского пановання в Єгиптї стались були візантийскі цїсарі; але они не могли оборонити краю від нападу ворогів з полудня і всходу, та не були в силї удержатись тут при власти. В 738 р. по Хр. впало було до Єгипту арабского каліфа Омара войско під проводом єго полководця Амру-ібн-аль-Аси, заняло місто Пелюзіон та Мемфіс і Омар став ся паном Єгипту. В 14 місяців пізнїйше піддала ся єму і Александрия. Омар наложив на Єгиптян великий податок, бо по два дукати на голову, і установив тут своїх намістників, котрі роздали край помежи арабских поселенцїв і старали ся всякими силами звнести християн, ослаблених і без того, бо подїлених на дві партиї, Коптів або Якобитів і Греків або Мелхітів. Але незадовго й намістники баґдатского каліфа задумали стати самостійними панами в Єгиптї, а один з них Ахмед-ібн-Тулюн зробив ся таки независимим від каліфа і став ся так основателем династиї Тулюнідів, що через довший час панувала независимо в Єгиптї. Опісля прийшов був Єгипет знову на короткий час під пановане каліфів, але й знову поробились їх намістники самостійними панами а один з них, Абу Бекр Мугамед Ікшід, став ся основателем династиї Ікшідів. Сей Мугамед гнобив так дуже християн, що они мусїли аж попродати все майно церковне, щоби заспокоїти єго захланність. По нїм наступив єго малолїтний син, в котрого імени правив краєм мурин Кафур, давний невільник Мугамеда. Кафур був то чоловік дуже розумний і справедливий, котрий піддержував династию Ікшідів, а коли він помер, упала і власть сеї династиї; в Єгиптї запанували потомки Фатими, доньки пророка Магомеда, котрі на заходї основували були окрему державу. Сї Фатиміди заложили місто Каїро і панували в Єгиптї через 272 лїт. По них настала династия Еюбітів, котрих основателем був Салахеддін (Саладин), полководець султана з Алеппо, котрого вислав був той султан на поміч послїдному з Фатимідів, Аддадови, против Хрестоносцїв. Саладин убив Аддада, оголосив ся самостійним володїтелем Єгипту і прибрав титул султана. По єго смерти подїлили пановане в Єгиптї між себе три єго сини.

Саме в ту пору, около 1240 р., пустошили вже Монґоли під проводом Дженґісхана Азию, набирали богато людий в полон і продавали їх в неволю в далекі краї. Ноджмеддін, син Саладина, а султан Єгипту купив був собі від Монголів 12.000 таких невільників, Мінґрельцїв і Черкесів, а по найбільшій части Турків, та спровадив їх до Єгипту. Він умістив їх в крипости Багарія і зробив з них для себе ґвардию, знану під назвою мамелюків, котра відтак через довгий час панувала в Єгиптї. Слово „мамелюк“ пішло від арабского „мемалік“, що значить „невільник“. Ті мамелюки прийшли незадовго до великої сили в краю. Они убили Ноджмеддінового сина, Туран-шаха і самі вже

*) Гляди: ч. 117 „Народної Часописи“.

для того самого, що Русини зачали вже від тих товариств, а відтак була би она й негідною честного чоловіка, бо преці і товариства кредитові суть хосенні і Русинам конче потрібні. „Народ. Часопись“ звернула лиш на то увагу, що зле стало ся, що у нас доси не заложено ніяких товариств продукцийних, що про найважнійшу галузь продукциї, про рільництво, у нас ніхто не дбає, що у нас доси ще нема товариств рільничих та огородничих, котрі учили би наших господарів, як хосенно продукувати та помагали їм в тій продукциї. Коли-б у нас в сім напрямі завела ся була робота, то засноване товариств кредитових мало би було тогди подвійну вагу. „Народна Часопись“ піддавала длятого гадку, щоби тепер, коли вже Русини взяли ся більше до економічної роботи і коли засновують ся товариства кредитові, не забувало і на засновуване товариств, маючих на цїли піднесене продукциї. Чи се може була рада „вовка в овечій шкірі“, про котрого „Дїло“ говорить? Коли-б ми того не знали, що „Дїло“ хоче зле але в добрій воли таке пише, то ми порівнали би его з тим вовком, котрому не хочесь чекати, аж вівця поросте в вовну та стовстїє, а радби еї таки зараз зжерти.

„Дїло“ думає, що его арґументи нехибно трафлять до переконаня его читателям тогди, коли оно зведе їх до полїтики і пристрасти полїтичної. Се очевидно спонукало підсунути нашим гадкам, висказаним в згаданій статї, таку цїль, якої в них нема і не може бути, і о якій нам анї не снило ся. Оно старає ся вмовити в своїх читателїв, що „Народна Часопись“ противна засновуваню руских товариств кредитових длятого, щоби они не робили конкуренциї польским товариствам кредитовим. Ну, в сїм арґументі пробиває ся все, що хто хоче, і наівність і злоба і пристрасть полїтична та партийна і може ще щось. Чей же Русини мають так само право засновувати собі товариства кредитові як і Поляки і ніхто чей того їм не заборонить, а коли-б їм хто відраджував, то річ проста — не потребують того слухати, а робити своє. Коли у Русинів буде добра воля і охота до того, то ніхто їм того не відрадить, навіть і сама „Народна Часопись“, хоч би й ще раз була так велика, як єсть Але „Народна Часопись“ навіть того й не робила, противно она рада з того, хоч „Дїло“ не хоче тому вірити, і хотїла би, щоби всюди де лиш можна такі товариства завязувано; їй жаль лиш, що Русини так пізно взяли ся до сеї роботи, бо тепер не они будуть робити конкуренцию польским товариствам, але їм буде трудно видержати конкуренцию з польскими, старшими, заснованими значно давнїйше. Се чей повинно було „Дїло“ знати, коли взялось говорити о конкуренциї. Коли-б „Дїло“ було добре роздумало, що значить конкуренция, то було би разом з нами мусїло признати, що зле стало ся, що Русини аж так пізно взяли ся до заснованя сих товариств — хоч все-таки лїпше пізно як нїколи.

Перегляд полїтичний.

Після найновійших диспозиций виїде Є. Вел. Цїсар дня 30 с. м. вечером до Триденту, де перебуде через 1 і 2 липня а 3 липня виїде на двонедїльний побут до Мадонна ді Кампілїо. До подорожи сеї привязують велику вагу полїтичну.

Президент французскої републики Саді-Карно, погиб вчера в Лїоні від штилету італїяньского анархіста Стефаніого. Вчера вечером коли Карно о 9 год. 30 мін. їхав до театру напав на него Італїянець Стефані і заколов его штилетом в груди під саме серце. Карнота привезено домів ще живого а злочинця зараз арештовано.

З Білграду доносять, що виїзд сербского короля Александра в суботу вечером до Константинополя, опізнив ся о годину, а то з тої причини, що король перед своїм виїздом мав ще стрітити ся з Найдост. Архіен. Иосифом, котрий того-ж дня приїхав до Семлина на інспекцию Гонведів. Стріча відбула ся на двірци зелїзницї і тревала около пів години. В Білградї приписують тій стрічи велику вагу полїтичну і кажуть, що она єсть наслїдком переговорів, які вели ся в послїдних днях межи Білградом а Віднем, а котрі спонукали були також виїзд австро-угорского посла бар. Темеля з Білграду до Відня а сербского посла Сімича з Відня до Білграду. О 7 год. вечером від'їхав король в супроводї свого батька до Константиполя. Король Милян і двох міністрів відвезли молодого короля аж до Зибеча, звідки вернули опісля до Ниша.

Новинки.

Львів дня 25 червня.

— **Президент зелїзниць державних др. Билиньский**, вибрав ся 23 червня в товаристві совітника дра Князьолуцкого, в подорож інспекцийну до Галичини, котра буде тревати до 14 липня включно і обійме майже всї шляхи зелїзниць державних. При тій нагоді буде президент при торжественнім отвореню дирекциї руху в Станїславові і забавить кілька днїв у Львові для огляненя вистави краєвої.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** подає до відомости: На дни 1 липня 1894 буде утворена в Галичинї третя ц. к. Дирекция руху зелїзниць державних в Станїславові. До округа сеї Дирекциї будуть з уповажненя Єго Ексц. п. Міністра торговлї, в силу виданого зарядженя ц. к. Генеральної Дирекциї зелїзниць державних, належати слїдуючі шляхи: Від Львова (виключно) до Сучави, від Стрия (виключно) до Станїслава, з бічницею Долина-Вигода, від Станїславова до Гусятина та всї коломийскі і буковиньскі зелїзницї льокальні. В наслїдок утвореня тої Дирекциї руху наступить рівночасно зміна в подїлї шляхів в округах ц. к. Дирекциї руху у Львові і в Кракові а іменно будуть вилучені з днем 1 липня 1894 з округа ц. к. Дирекциї руху в Кракові і придїлені до округа ц. к. Дирекциї руху у Львові лїнїї: Ряшів (виключно)-Перемишль, Ярослав-Рава Руска.

— **Конкурс.** На посаду гр. кат. катихита при женьскій школї видїловій ім. Ядвиги у Львові розписує львівска окружна Рада шкільна конкурс з річною платнею 990 зр. Поданя треба вносити до дня 22 липня 1893. Обовязком катихита буде учити релїгії в школї ім. Ядвиги і в школах иньших до висоти 24 годин тиждневo.

— **Надзвичайні загальні збори** бурси ім. св. Онуфрия в Ярославі відбудуть ся дня 29 червня с. р. о 2 год. по полудни в дом і приходскім в Ярославі з слїдуючим порядком дневним: Справоздане видїлу за час від 15 лютого 1894. — 2) Справоздане касиєра. — 3) Справа отвореня бурси ім. св. Онуфрия уже з слїдуючим роком шкільним. — 3) Внесеня членів. — Видїл звертає увагу всїх на точку 3-тю і просить умильно всїх щирих прихильників бурси, щоби явили ся як найчисленнїйше не лиш самі, але зволили привезти з собою як найбільше число

тепер вибирали того, хто мав засїдати на его перским престолї. Насамперед вибрали були жінку Ноджеддіна, Шадїред Дор, і додали їй до помочи мамелюка Моеца Ібеґа. Але незадовго несподобалось їм панованє Дори і они скинули еї з простола, а проголосили Ібеґа султаном. За кілька днїв скинули і того, а вибрали султаном Мелека Мусу, з родини Єюбітів; а коли той віддав цїле правлїнє краю Моецови, то скинули і его з престола а проголосили султаном знов Моеца. Тепер розпочала ся в Єгиптї династия мамелюків, званих Багарідами. Моец оженив ся був з Шадїред Дорою, але та казала его незадовго убити. Одна часть мамелюків вибрала тогди султаном Моецового сина Нуреддіна, але вже до року скинула его з престола і вибрала иншого, Котуцеддіна. І сей панував не більше як рік, бо его убив мамелюк Бібарс в 1260 р. і став сам султаном. Сей султан був добрим володїтелем. Він старав ся удержати в краю спокій, піднести торговлю Єгипту, вибудував в Каірі велику школу і заложив бібліотеку, та підбив Нубію і Донґолю. Він заложив богато водоводів, вибудував в Каірі на замку велику скарбницю, старав ся о добрі дороги, будував мости, а що року роздавав збіже помежи бідних. По нїм змінняли ся его наслїдники дуже борзо один по другім. Були такі, що панували рік, два, пів року або кілька місяців а навіть лиш кілька або кільканацять днїв. Панованє Мамелюків в Єгиптї так було пішло в погорду, що до нинїшного дня називаємо мамелюками людий, котрі самі не знають, чого хотять, крім того хиба, щоби прийти на всякий спосіб до власти, людий що готові каждому помагати, скоро мають надію, що они самі вийдуть при тім на верх.

Послїдний з мамелюків був Туманбай-аль-Ашраф, котрий панував всего лиш три місяцї. Коли він зневажив турецких послів, що вислав був до него султан Селим, вирушив Селим з войском до Єгипту, взяв місто Каіро, зловив самого Туманбая і велїв его убити, а Єгипет прилучив до турецкої держави в 1517 р. Селим роздїлив тепер Єгипет на 24 провінциї, а в кождій провінциї установив одного мамелюцкого бея, котрий був командантом войска, збирав податки і платив данину турецкому пашї, установленому в Каірі. Так було аж до новійших часів. Тоті мамелюцкі беї — то були малі князики, котрі робили, що хотїли, гнобили і здирали нарід, ставали великими богачами, а турецкий паша не міг без них нїчого вдїяти. Поволи прийшли були мамелюки знову до власти, а один з них Алї-бей не хотїв вже платити Туркам данини, збунтував ся, проголосив ся султаном Єгипту і став від року 1763 зовсїм независимим. Турецчина мала ще лиш на око власть в Єгиптї, а господарка мамелюків розпочалась знову. В Єгиптї настали знов непокої, а се дало причину французскому консулеви в Каірі жалувати ся перед своїм правительством, котре узнаючи велику вагу Єгипту для торговлї з Індиями, постановило край сей забрати. В 1798 р., в червню вирушив Наполеон Бонапарте, з 140.000 войска французского до Єгипту, побив мамелюків коло пірамід і взяв Каіро. Але Анґлїйцї зміркували, до чого стремлять Французи і зараз вислали свою фльоту до Єгипту. Від сеї пори отже розпочинає ся вже борба Анґлїї з Франциєю о Єгипет. Бонапарте, побитий кілька разів Анґлїйцями і Турками, не міг нїчого вдїяти і мусїв вертати, а французкий ґенерал Беляр, що лишив ся був ще в Каірі, мусїв остаточно заключити угоду і вернув також. Тепер хотїли мамелюки при помочи Анґлїї прийти знов до до давної власти, але Турки старали ся не допустити до того. В 1806 р. іменував султан турецкий Мегемеда-Алього своїм намістником і від тепер розпочала ся нова доба для Єгипту.

Мегемед Алї-паша був родом з Кавалї в Албанії і походив з бідної родини, а коли малим хлопцем лишив ся сиротою, заопікував ся ним тамошний намістник турецкий. Якийсь купець з Марсилїї, Лїон, що жив в Кавалї, мав на хлопця через якийсь час також такий вплив, що він полюбив Французів і був опісля для християн прихильним. Вступивши до войска відзначив ся Мегемед там борзо, а коли відтак з своїми Албанцями пішов на війну против Французів до Єгипту, став там незадовго командантом міста Каіра, а відтак і намістником Єгипту. Французи знаючи его прихильність для себе підпирали его. Коли в 1807 р. Анґлїйцї хотїли забрати Єгипет, щоби забезпечити собі дорогу до Індиї, побив їх Мегемед Алї два рази коло Розетти, внаслїдок чого Анґлїйцї мусїли остаточно уступити ся з Єгипту.

Мегемед Алї старав ся тепер зломити силу мамелюків. А треба знати, що той Мегемед був дуже хитрим чоловіком; він удавав дуже вірного підданого турецкого султана, а на дїлї стремів вже до того, щоби стати ся независимим паном в Єгиптї. Умів собі позискати своїх Албанцїв і они держались его вірно та становили его ґвардию, на котру він міг безусловно спустити ся. Коли Порта хотїла відкликати его з Єгипту, то Албанцї збунтували ся і ка-

патріотів, котрі би вписали ся в члени бурси або хоч схотіли якимсь малим датком причинити ся до отвореня еї. Хто знае невідрадні відносини ярославскої бурси, у кого ще не завмерла кров руска, хто любить цілим серцем тую бідну Матір-Русь, той прибуде на загальні збори! Виділ мае надію, що ані одного патріота з Ярославщини не забракне на зборах!

— **Пригода Є. Ексц. п. Міністра війни.** Як звістно, перебували Є. Ексц. п. Міністер війни ґен. Кріґгамер і шеф ґенерального штабу, фельдцайґмайстер бар. Бек від 16 с. м. в подорожи великого ґенерального штабу по нашім краю. Минувшої суботи виїхали они оба в околицю Бережан і там лучила ся їм пригода, котра для Є. Ексц. п. Міністра війни мала нещасливий наслідок. Ото на попсованій від злив дорозі в поли вивернув ся віз в котрім їхали оба достойники і ґен. Кріґгамер упавши зломив собі руку а бар. Бек потовк ся лиш легко. Зі Львова завізвано зараз полкового лікаря дра Лінка а той обандажував руку і п. Міністер виїхав до Відня. Ґенеральний штаб поїхав в дальшу дорогу до Монастериск.

— **З Рудок** доносять, що там пращали сими днями торжественним пиром п. Андрія Павлиша, новоіменованого нотаря від'їзджаючого до Лютовиск.

— **Перерва в наслідок злив** межи стациями Чудець і Струже на шляху зелізниці Ясло-Ряшів вже усунена і поїзди курсують знову правильно.

— **Так повинно бути в кождім селї!** Один подорожний розповідае так: Недавно випала мені дорога до Тернополя, а під самим Настасовом ловить мене сильний дощ, тож спішу ся заїхати до великої коршми в Настасові. І яка-ж мила несподіванка стрітила мене! Се вже не коршма, а дім громадский обширний, чистий і християнами замешкалий. Коби то всюда настала така зміна! — А ми додамо: так повинно бути всюди; всюди, в кождім селї повинна бути порядна християньска госпоґа, де би і місцеві люди могли чесно і статочно забавитись і міг заїхати чи зайти на ніч який подорожний!

— **З воза почтового**, везучого почту европейску до Теґерану, котра тамже 20 марця с. р. надійти мала, випало кілька мішків в дорозі межи Табрісом а Казвином до прибувшої ріки. Ц. к. Дирекция почт і телеграфів для Галичини оповіщае длятого: Лежить в інтересі осіб і властий, котрі межи 12 а 28 лютого с. р. вислали які небудь листи до ц. к. посольства в Теґерані, щоби свої донесеня як найскорше повторили.

— **З Бараніх Переток** повіта сокальского одержали ми письмо від управителя тамошної сторожі огневої, п. Григория Томчука, письмо, в котрім п. Томчук каже, що: „не все правда, що на весїлю сьпівають", отже і не так було, як було розказано в ч. 91-ім нашої часописи про пожар в Скоморохах тогож повіта. Тут мусимо додати, що ми тогди, — а було то ще 7 мая — одержали від тої-ж самої сторожі пожарної, котрої п. Томчук єсть управителем, письмо, в котрім висказувало ся жаль на війта із Скоморох, п. Панька Гарасимчука, за то, що він не хотів дати коний до огню та ще й посварив управителя сторожі пожарної. П. Томчук каже тепер, що війт із Скоморох єсть взірцевим начальником, чоловіком тверезим і трудолюбивим а тогди не міг всему вдоволити, бо й єго маеток був нараженний на небезпечність. — Ми радо записуемо то, що п. Томчук каже, а мусимо лиш додати, що коли так дійстно було, то вже тогди можна було вибачи п. начальникови Скоморох єго хвилеву сердитість; не було тогди сьпівати, не було би потреби тепер відсьпівувати; а коли вже конче потреба, то було бодай зробити то скорше, а не аж в півтора місяця, коли вже всї о тім забули і коли треба наново цілу справу відгрівати.

Господарство промисл і торговля

Львів 25 червня: пшениця 6·— до 7·25 жито 5·— до 5·70; ячмінь броварний 5·25 до 5·50; ячмінь пашний 4·50 до 5·—; овес 5.50 до 6·—; ріпак 8·25 до 8·75; горох 6·— до 9·—; вика 7·— до 8·—; насїне льнянне —·— до —·—; сїмя —·— до —·—; біб —·— до —·—; бобик 5·— до 5·23; гречка 6·75 до 7·25; конюшина червона —·— до —·—; біла —·— до —·—; шведска —·— до —·—; кмен —·— до —·—; аниж —·— до —·—; кукурудза стара 4·40 до 5·20; нова —·— до —·—; хміль —·— до —·—; спірітус —·— до —·—

ТЕЛЕҐРАМИ.

Віденъ 25 червня. Вчера відбули ся в Пратері збори робітників, в котрих взяло участь около 12.000 людий. Бесїдники заявили на зборах, що загальне, безпосередне право виборче єсть неинохитним жаданем робочого люду.

Будапешт 25 червня. Ліберальна партия приняла ухвалений палатою послів додатковий параґраф до закона о цивільних супружествах.

Кіль 25 червня. При інсталяциї кн. Адальберта в маринарці мав цїсар Вільгельм промову, котру закінчив словами: Держіть добре виострений меч, щоби, коли вас, чого хрань Боже, покличу, ви устоялись не лиш з честию, але й покрили ся славою.

Білград 25 червня. Король повірив реґентию на час своеї неприсутности — раді міністрів.

Париж 25 червня. Президент Карно помер вчера о півночи в наслідок рани від штилета.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1894, після львівск. год.

Відходять до

	Поспішний		Особовий			
Кракова	3·00	10·46	5·26	11·11	7·31	—
Підволичиск	6·44	3·20	10·16	11·11	—	—
Підвол. Підзам.	6·58	3·32	10·40	11·33	—	—
Черновець	6·51	—	10·51	3·31	11·06	—
Стрия	—	—	10·26	7·21	3.41	7·46
Белзця	—	—	9·56	7·21	—	—

Приходять з

Кракова	3·08	6·01	6·46	9·36	9·36	—
Підволочиск	2·48	10·06	6·21	9·46	—	—
Підвол. Підзам.	2·34	9·49	9·21	5·55	—	—
Черновець	10·16	—	7·11	8.13	1·03	—
Стрия	—	—	9·23	9·10	12·46	2·38
Белзця	—	—	8·24	5·21	—	—

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано

Час подаемо після годинника львівского він різнить ся о 35 мінут від середно-европейского (зелїзничого): коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 35 мін.

За редакцию відповідає Адам Креховецкий.

зали, що не пустять єго доти, доки не дістануть всеї своеї платнї. Не було иншої ради, лиш лишити Меґемеда в Єгиптї. Він зробив тепер з мамелюками насамперед умову і позволив їх проводирям вертати до Каіра. Они прийшли знову трохи до власти і стали Меґемеда таки вже на добре непокоїти. Тогди постановив він позбути ся їх раз на все. Утворив новий віддїл войска і оповістив, що комендантом того віддїлу зробить свого сина Тусума-пашу. На торжество іменованя свого сина комендантом запросив він богато мамелюцких начальників. Дня 1 марта 1811 р. явило ся в Каірі 470 найзнатнїйших мамелюків на конях, в сьвяточних одежах. Розпочав ся нїби похід на торжество улицями міста до кріпости. Корпус Альбанцїв, що ішов в поході з мамелюками, знав вже о всїм, на що заносить ся, і чекав лиш знаку. Коли цїлий похід станув у вузкій улици, що вела до кріпости, кинулись Альбанцї на даний знак на мамелюків і витяли всїх в пень. Лиш один з них, Гасем-бей, хотів спасати ся бігством; єму удало ся уйти шабель альбаньских і він пігнав ся конем до кріпости думаючи, що знайде тут десь вихід. Нараз опинив ся на подвірю кріпости, окруженім з долини високим муром. Не надумуючись довго, скочив він конем через мур, високий 20 метрів, в долину і тим способом виратував ся.

Позбувшись так мамелюків задумав Меґемед Алї зорґанїзувати войско на лад европейский, щоби тим лекше запанувати в Єгиптї, але сему станули як-раз єго Альбанцї на перешкодї; они збунтували ся, стали в Каірі рабувати, а навіть самого Меґемеда обступили були в кріпости і держали єго там в облозі аж доки він з ними не помирив ся. В рік пізнїйше вибрав ся він був на приказ султана турецкого на війну до Арабії против Вехабітів і скористав з сеї нагоди, щоби позбути ся найнебезпечнїйших проводирів альбаньских; він висилав їх на такі становища, де був певний, що они згинуть. Аж тепер удало ся єму зорґанїзувати войско на лад европейский. Маючи таку армію, придбав він собі ще й фльоту, котра допомогла єму заняти грецкий півостров Морею; однакож під напором сполучених фльот анґлїйскої, росийскої і францускої мусїв він уступити з Греції. Меґемед став ся був тепер фактично независимим паном Єгипту. Він загорнув був остров Крету а відтак ще Кипер і цїлу Сприю, забравши міста Яффу, Єрусалим, та кріпость Акку. Султан Маґмуд IV. кинув тогди на Меґемеда Алього клятву і вислав турецке войско против єго сина Ібраґіма-паші. Войско се не вдїяло нїчого, бо Єгиптяне під проводом Ібраґіма побили єго кілька разів; аж остаточно вмішали ся до сеї справи держави европейскі і війна закінчила ся миром. Султан здоймив з Меґемета клятву і віддав Ібраґімови в особисту посесию острови Кипер і Кандию та пашалики Дамаск, Тріполіс, Саіду Сафед, Ґалеб та округ єрусалимский. Але що найважнїйше було, то факт, що держави европейскі стали від тепер признавати Меґемеда Алього самостійним володїтелем в Єгиптї, хоч він все ще платив данину Туреччинї.

(Дальше буде.)

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.